

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa M. A. i E. A.
przeciwko Skarbowi Państwa - Komendantowi Szkoły [...] w K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 28 maja 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 6 marca 2019 r., sygn. akt I AGa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od skarżącego na rzecz powodów solidarnie 3600 (trzy
tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanego Skarbu Państwa – Komendanta Szkoły [...] w K. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 6 marca 2019 r., I AGa [..], Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania

przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na podstawie wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Powołanie się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni (por.m.in. postanowienia SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, Nr 6, poz. 100, z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, Nr 3, poz. 49).

Zdaniem skarżącego o oczywistej zasadności wniesionej skargi przesądza dokonanie przez Sąd Apelacyjny błędnej wykładni umowy stron w kontekście warunków zamówienia publicznego sformułowanych przez pozwanego. Dotyczyła ona, jego zdaniem, niewłaściwego odczytania wymagania co do konstrukcji hamulców tarczowych w quadach, które stanowiły przedmiot zamówienia – co przełożyło się na nieprawidłowe stwierdzenie, że powodowie w prawidłowy sposób wykonali umowę sprzedaży.

Twierdzenia te nie pozwalają jednak uznać, by skarga kasacyjna była uzasadniona w stopniu oczywistym. Kwestia interpretacji warunków zamówienia w zakresie rozmieszczenia hamulców tarczowych stanowiła już przedmiot

pogłębionej analizy Sądów obu instancji. Doszły one do zgodnego wniosku, że umowa sprzedaży została wykonana przez powodów zgodnie z warunkami zamówienia, zwłaszcza w zakresie prawidłowej konstrukcji hamulców w sprzedanych quadach. Reguły wykładni oświadczeń woli wynikające z art. 65 k.c., opierają się na kryteriach otwartych, które wymagają uszczegółowienia przez sąd na gruncie konkretnych okoliczności sprawy. Sposób zastosowania tych reguł jest uzależniony w znacznej mierze od decyzji sądu *meriti* i powinien podlegać kontroli kasacyjnej jedynie w razie interpretacji oświadczeń woli w oparciu o oczywiście błędne przesłanki lub bez dostatecznej analizy faktów sprawy. Na tle argumentacji przedstawionej przez Sąd Apelacyjny, a wcześniej przez Sąd Okręgowy, nie można stwierdzić, by wykładnia umowy została dokonana z rażącymi błędami, które odpowiadałyby przesłance oczywistej zasadności w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.